

Sygn. akt III KO 25/21

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **W.R.**,
skazanego za czyn z art. 148 § 1 k.k.
po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej,
w dniu 11 czerwca 2021 r.,
kwestii dopuszczalności wniosku o wznowienie postępowania
w sprawie Sądu Okręgowego w G., sygn. akt IV K (...),
zakończonej prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 września 2009 r., sygn. akt II AKa (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W. R. nadesłał do Sądu Najwyższego pismo z dnia 15 lutego 2021 r., które, zgodnie z jego stanowiskiem wyrażonym w korespondencji z dnia 30 marca 2021 r., uznano za wniosek o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w G., sygn. akt IV K (...), zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 września 2009 r., sygn. akt II AKa (...). Skazany, wezwany zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego do sprecyzowania okoliczności uzasadniających wznowienie postępowania (k. 11 akt Sądu Najwyższego), wskazał w sposób ogólny na korupcję i nadużycia w Prokuraturze Rejonowej w T., w Policji oraz w „Sądach G.”, a także na błędy w postępowaniu

dowodowym i błędne ustalenia faktyczne w jego sprawie, które doprowadziły do wydania „fałszywego wyroku”. Skazany wprost zaznaczył, że szereg okoliczności, które uznaje za podstawę wznowienia postępowania, opisywał już we wcześniejszych wnioskach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa skazanego W. R. nie zasługuje na uwzględnienie i nie mogła skutecznie doprowadzić do wznowienia postępowania.

Kwestia wznowienia postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w G., sygn. akt IV K (...), zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 września 2009 r., sygn. akt II AKa (...), była już przedmiotem wielu wniosków skazanego W.R. i podjętych w związku z nimi decyzji procesowych Sądu Najwyższego, w tym także w oparciu o argumenty wskazane w pismach z dnia 15 lutego 2021 r. i 30 marca 2021 r.

W sprawach o sygn. akt III KO 97/10, III KO 14/11, III KO 22/12, III KO 26/14, III KO 52/14, III KO 8/15, III KO 75/15, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku z uwagi na nieuzupełnienie przez skazanego braku formalnego w postaci sporządzenia i podpisania wniosku przez obrońcę, przy czym skazanemu dwukrotnie wyznaczono obrońcę z urzędu i obaj obrońcy złożyli – na podstawie art. 84 § 3 k.p.k. – jednoznaczne opinie o braku podstaw do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania (w sprawie III KO 14/11 oraz w sprawie III KO 22/12).

Z kolei w sprawach o sygn. akt III KO 12/17, III KO 6/18, III KO 78/18, III KO 50/19, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosków w trybie art. 545 § 3 k.p.k. z uwagi na ich oczywistą bezzasadność. Należy podkreślić, że w postanowieniu z dnia 15 lutego 2018 r., sygn. akt III KO 6/18, Sąd Najwyższy odniósł się do kwestionowania przez skazanego oceny wiarygodności poszczególnych źródeł dowodowych i stopnia wykorzystania materiału dowodowego pozostającego w dyspozycji organów procesowych, a także ustaleń faktycznych poczynionych na ich podstawie. Ponadto, w postanowieniu z dnia 6 września 2018 r., sygn. akt III KO 78/18, Sąd Najwyższy szczegółowo odniósł się do problematyki przeprowadzonych w sprawie badań DNA i opinii Pracowni Genetyki Sądowej Katedry i Zakładu

Medycyny Sądowej Akademii Medycznej w G. z dnia 24 lipca 2006 r., a także poczynionych przez skazanego uwag dotyczących roli P. G. w całym zdarzeniu. Wreszcie, w postanowieniu z dnia 25 czerwca 2019 r., sygn. akt III KO 50/19, Sąd Najwyższy wypowiedział się w przedmiocie przedstawianych przez skazanego okoliczności dotyczących korupcji, a także w kwestii obsady sądu.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochozącego od osoby wymienionej w § 2 art. 545 k.p.k. (adwokat lub radca prawny) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Taki właśnie charakter, a więc oczywiście bezzasadny, ma wniosek złożony obecnie przez skazanego W.R. Wnosząc o wznowienie postępowania skazany odwołuje się do tych samych okoliczności, które były już rozpoznawane w toku poprzednich postępowań o wznowienie, co wyszczególniono powyżej.

Jedynie sygnalizacyjnie trzeba wskazać, że w odniesieniu do okoliczności dowodowych wskazywanych przez skazanego, należy je oceniać przez pryzmat przesłanki wznowienia postępowania z art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., czyli tzw. nowych faktów i dowodów. Wypada zatem przypomnieć, że w postępowaniu wznowieniowym niedopuszczalne jest ponowne analizowanie dowodów, które były już przedmiotem oceny w postępowaniu jurysdykcyjnym. Przepis art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. nakazuje badać czy dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody, wskazujące na wysokie prawdopodobieństwo, że wydany w tej sprawie wyrok obarczony jest konkretnymi błędami w zakresie dokonanych ustaleń faktycznych lub wadami prawnymi określonymi w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a-c k.p.k. Takich dowodów skazany nie wskazuje, natomiast w piśmie z dnia 30 marca 2021 r. nawiązuje do opinii Pracowni Genetyki Sądowej Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej Akademii Medycznej w G. z dnia 24 lipca 2006 r. (k. 401 – 445), którą Sąd Okręgowy w G. ujawnił na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2008 r. (k. 924v) i brał pod uwagę przy wyrokowaniu. Nadto, polemizując w swoim wniosku o wznowienie postępowania z ustaleniami Sądów obu instancji, akcentuje wiodącą rolę w całym zdarzeniu P.G., wskazując na swoją niewinność. Rozważania te pozostają jednak poza obszarem zagadnień analizowanych w postępowaniu

wznowieniowym, w którym nie dokonuje się kontroli instancyjnej objętego wnioskiem orzeczenia, lecz bada zasadność podstaw do wznowienia postępowania powołanych przez wnioskodawcę.

W odniesieniu do ogólnie zarysowanych zarzutów dotyczących korupcji i nadużyć należy wskazać, że zgodnie z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. Jak już wskazano rozpoznając jeden z wniosków skazanego o wznowienie postępowania karnego (sprawa III KO 50/19), czyn, o którym mowa w tym przepisie musi być ustalony, na co jednoznacznie wskazuje się w art. 541 § 1 k.p.k. Procesowym wyrazem owego ustalenia jest wydanie prawomocnego wyroku skazującego albo orzeczenia stwierdzającego niemożność wydania wyroku skazującego z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2018 r., V KO 83/17). Z tego względu samo tylko wyrażenie poglądu o korupcji i nadużyciach w organach szeroko rozumianego wymiaru sprawiedliwości z oczywistych względów nie wpisuje się w ową podstawę wznowieniową.

Podsumowując, wobec powielenia w obecnie złożonym wniosku o wznowienie postępowania karnego tych samych okoliczności, które były już rozważane przez Sąd Najwyższy na skutek wcześniej złożonych wniosków skazanego, jak również wobec faktu, że okoliczności wskazane przez skazanego nie stanowią kodeksowych przesłanek wznowienia postępowania, jego wniosek należało uznać za oczywiście bezzasadny i w rezultacie odmówić przyjęcia tego wniosku do rozpoznania na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.